ตอนที่ 1

มาเฟียเผด็จการ

รถลีมูซีนคันสวยแล่นผ่านเข้ามาภายในรั้วอัลลอยสีทองอร่ามอย่างเชื่องช้า ก่อนจอดสนิทด้านหน้าคฤหาสน์หรูหราใหญ่โตที่มีเจ้าของเป็นมาเฟียหนุ่มหล่อวัยยี่สิบหกปี

เด็กหนุ่มร่างบางวัยยี่สิบปีในชุดสูททักซิโดสีครีมก้าวลงจากรถด้วยท่าทางมาดมั่นก่อนแหงนมองคฤหาสน์หลังงามที่อยู่ตรงหน้า เขาต้องกลับมาอยู่ที่นี่อีกครั้งหลังจากห่างหายไปนานกว่าสิบปี

อลันถอดแว่นกันแดดสีชาที่ปกปิดดวงตาคู่สวยทรงเสน่ห์แฝงไปด้วยความเด็ดเดี่ยวทะเยอทะยานนั้นออกแล้วเหน็บไว้ที่คอเสื้อ เขาเหลือบมองไปทางด้านหลัง บอดี้การ์ดสองคนสวมชุดสูทดำยืนสงบนิ่งพร้อมรอรับคำสั่งจากคนเป็นเจ้านายทุกเมื่อ

"ยกกระเป๋าเดินทางของฉันตามเข้ามาด้วย"

"ครับ คุณหนู" ไรอันท์บอดี้การ์ดมือดีประจำคฤหาสน์ซึ่งสวมแว่นตาสีดำปกปิดดวงตาคมรับคำสั่งด้วยน้ำเสียงมั่นคง พร้อมส่งสัญญาณเรียกลูกน้องอีกสองคนมาช่วยกันขนสัมภาระที่มีกระเป๋าเดินทางจำนวนสามใบเข้าไปในคฤหาสน์ประจำตระกูล

อลันพ่นลมหายใจออกมาเบาๆ เมื่อรู้ว่าอีกไม่กี่นาทีต่อจากนี้จะต้องเผชิญหน้ากับใครบางคน ซึ่งอลันรู้สึกโกรธเคืองไม่หาย เมื่อจู่ๆ เขาก็จัดการส่งบอดี้การ์ดไปรับตัวกลับมาที่ประเทศไทยก่อนกำหนดสามเดือน

อุตส่าห์เรียนจบจากอเมริกาทั้งที กะไว้ว่าจะไปเที่ยวต่อที่ปารีสสักสามเดือนเพื่อเป็นรางวัลให้กับตัวเองสักหน่อย แต่ดันมีมารผจญเสียได้ แล้วมารที่ว่านั้นก็ไม่ใช่ใครที่ไหน กลับกลายเป็นพี่ชายของอลันนั่นเอง!

"ยินดีต้อนรับ...น้องชาย" เสียงทรงอำนาจดังขึ้นเบื้องหน้าพร้อมกับร่างสูงสง่าของมาเฟียหนุ่มที่ปรากฏกายขึ้น

"เฮียภาม" ร่างบางเปล่งเสียงเรียกชื่ออีกฝ่ายออกมาอย่างแผ่วเบา เมื่อชายหนุ่มเดินมาหยุดยืนตรงหน้าแล้วจ้องตาอลันเขม็งพร้อมกับกอดอก นั่นทำให้คนเป็นน้องชายต้องหลบแววตาคมกริบคู่นั้นเพราะเหมือนมีกระแสบางอย่างพุ่งเข้ามาทำให้เกิดความรู้สึกแปลกประหลาดอย่างบอกไม่ถูก

ไม่รู้จะจ้องอะไรนักหนา

ไม่เคยเห็นคนหรือไง

บ้าฉิบ

"ยังดีที่จำกันได้ สบายดีนะ ไม่ได้เจอกันเสียตั้งนาน ยิ่งโตยิ่งหน้าหวานเหมือนผู้หญิง แต่ดูไม่สูงขึ้นเท่าไรเลย แล้วคิดว่าคงจะดื้อเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนด้วยสิ" อลันถึงกับห่อปาก ขมวดคิ้วเรียวสวยมองพี่ชายที่ไม่รู้ว่าจะชมหรือติกันแน่ นี่เป็นคำทักทายที่แย่ที่สุดในโลกตั้งแต่ได้ยินมา ใครเขาให้มายืนสาธยายน้องชายตัวเองแบบนี้กันเล่า แต่สุดท้ายก็ไม่อยากไปใส่ใจกับคำพูดในประโยคดังกล่าวเกินกว่าจุดประสงค์ของตัวเอง

"ทำไมถึงต้องส่งคนไปพาตัว 'ลัน' กลับมาที่ไทย ในเมื่อมันยังไม่ถึงกำหนดกลับ"

"เรื่องนี้เราคงต้องคุยกันยาว เข้าไปข้างในก่อนสิ จะยืนอยู่ทำไมให้เมื่อย" ภามก้าวเข้ามาใกล้ร่างบางแล้วยกยิ้มมุมปาก ทว่าอลันรู้สึกไม่ค่อยชอบใจรอยยิ้มยียวนของอีกฝ่ายเลยสักนิด หมั่นไส้เสียจนอดไม่ได้ ต้องกระแทกหมัดใส่ใบหน้าคมคายนั้นสักที แต่อลันก็คิดผิดถนัดที่ทำแบบนั้นเพราะคนตัวสูงไวกว่าคว้าข้อมือหมับเข้าให้แล้วบิดไพล่ไปด้านหลัง

"เจ็บนะเฮีย"

"มาวันแรกก็แผลงฤทธิ์ซะแล้วนะไอ้ตัวเล็ก สงสัยชอบใช้กำลัง"

อลันไม่สนใจเสียงคำรามที่ดังข้างหู พยายามบิดแขนออกจากพันธนาการของพี่ชายตัวโต จนเริ่มรู้สึกเจ็บระบมตามลำแขนและข้อมือ แต่อีกฝ่ายกลับไม่เปิดช่องว่างให้หลุดรอดออกมาได้แม้แต่นิดเดียว

"แน่จริงก็ปล่อยก่อนดิ เฮียเล่นแบบนี้ไม่แฟร์นี่"

"ทำไมฉันต้องทำตามที่นายบอก"

"เฮียภาม"

"ถึงฉันปล่อย นายก็ไม่มีวันเอาชนะฉันได้หรอก" พูดจบคนร่างสูงก็รวบร่างบางมาชิดกายแกร่ง ก่อนตวัดยกอุ้มพาดบ่าแล้วก้าวยาวๆ เข้าไปในคฤหาสน์โดยไม่ฟังเสียงร้องโวยวายที่ดังขึ้น

"ไอ้เฮียบ้า ปล่อยสิโว้ย"

บนโต๊ะอาหารมื้อค่ำมีผู้ร่วมโต๊ะเพียงสองคนเท่านั้น แต่แทนที่บรรยากาศจะผ่อนคลายลงกลับอึดอัดมากขึ้นกว่าเดิม เมื่อทายาทคนเล็กของตระกูลนั่งหน้านิ่วคิ้วขมวดโดยไม่คิดจะแตะต้องอาหารที่พี่ชายสั่งมาจากร้านดังในย่านธุรกิจแม้แต่น้อย

"กินสิ นั่งมองมันจะอิ่มหรือไง"

"ไม่หิว" อลันสบตาพี่ชายอย่างเคืองๆ

"เป็นคำตอบที่ไม่ดีเลยนะ ไม่ค่อยกินอะไรแบบนี้ระวังตัวจะเล็กเท่ามด" ภามหยอกเย้าโดยไม่สนใจอาการกระฟัดกระเฟียดของน้องชาย เขาใช้ตะเกียบคีบเป็ดย่างหนังกรอบใส่ถ้วยให้คนที่นั่งหน้าบูดอยู่ตรงข้าม "พี่อุตส่าห์สั่งอาหารมาจากภัตตาคารเพื่อนายโดยเฉพาะ กุ้งอบวุ้นเส้นที่นายชอบกินพี่จำได้ เป็ดย่างหนังกรอบก็ของโปรดนายไม่ใช่หรือไง ปลากะพงนึ่งมะนาวนายก็ปลื้มมันนี่ แล้วไหนจะ..."

"พอสักทีเถอะเฮีย!" ร่างบางตวาดขึ้นกลางโต๊ะอาหารในขณะที่พี่ชายยังสาธยายเมนูไม่หมด นั่นทำให้คนเป็นพี่เริ่มชักสีหน้าพลางวางตะเกียบลงข้างถ้วยแล้วสบตาน้องชายด้วยความไม่ชอบใจกับกิริยาเมื่อครู่

"มหาวิทยาลัยที่อเมริกาเขาไม่ได้สั่งสอนเรื่องมารยาทหรือไง ถึงได้พูดจา

แบบนี้กับผู้ใหญ่ หรือว่าฉันต้องเป็นคนอบรมนายเสียใหม่"

"ช่างมันเถอะน่าเรื่องนั้น ตกลงเฮียจะบอกได้หรือยังว่าพาลันกลับมาทำไม เฮียจะบงการชีวิตลันไปถึงไหน อยู่โรงเรียนประจำตั้งแต่อายุสิบขวบก็เพราะเฮียสนับสนุนให้พ่อทำแบบนั้น เรื่องเรียนต่อมหาวิทยาลัยที่อเมริกาเฮียก็เป็นคนกำหนดว่าลันจะต้องเรียนบริหารธุรกิจ แล้วไหนตอนแรกเฮียบอกว่าเรียนจบจะให้รางวัลด้วยการไปเที่ยวที่ไหนก็ได้สักสามเดือน แต่นี่อะไร ลันไปฝรั่งเศสแค่สองวันเฮียก็ให้คนไปรับตัวลันกลับมา มันหมายความว่ายังไงล่ะ" อลันร่ายยาวออกมาอย่างเหลืออด ก่อนยกแก้วน้ำขึ้นดื่มแล้วกระแทกมันลงอย่างไม่ไยดีราวกับเป็นที่ระบายอารมณ์

ภามมองออกว่าอลันกำลังทำตัวดื้อรั้นอวดดีกับเขา โดยหารู้ไม่ว่าสิ่งที่เขาทำลงไปทั้งหมดนั้นมาจากความห่วงใยล้วนๆ แต่อลันไม่เคยมองเห็นมันเลยสักครั้ง เขาเองก็โมโหและควบคุมตัวเองไม่ได้จนต้องตบโต๊ะเสียงดังฉาด ส่งผลให้น้ำในแก้วกระฉอกออกมาเปื้อนโต๊ะอาหาร

"ใช่ไง ฉันให้นายเรียนบริหาร แต่นายก็แอบไปเรียนศิลปะบ้าๆ บอๆ นั่นทำไมฉันจะไม่รู้ แล้วอีกอย่างที่ฉันส่งบอดี้การ์ดไปรับตัวนายกลับมาก็เพราะลูกน้องของจางซานมันไปป้วนเปี้ยนอยู่แถวฝรั่งเศส และมันพร้อมยิงหัวนายได้ทุกเมื่อ ถ้ามันรู้ว่านายเตร็ดเตร่อยู่ที่นั่น" ภามกระแทกเสียงใส่น้องชายด้วยอารมณ์ซึ่งปะทุขึ้น ทำให้อลันถึงกับอ้าปากค้างแล้วย้อนถามด้วยสีหน้าเครียด

"อะไรนะ เฮียล้อเล่นหรือเปล่าเนี่ย"

"ถ้าคิดว่าฉันล้อเล่น ฉันคงไม่ส่งคนไปรับนายกลับมาหรอก ทำอะไรหัดคิดสักนิด แล้วต่อไปนี้นายต้องอยู่ประเทศไทยถาวร จะไปไหนก็พาบอดี้การ์ดไปสักสองสามคน ห้ามออกไปตามลำพังเด็ดขาด"

"เกิดเป็นน้องชายมาเฟียนี่มันทำตัวโคตรลำบากเลยว่ะ ไปไหนมาไหนก็ต้องมีคนเดินตามตูดต้อยๆ จะอะไรนักหนาน่ะเฮีย ไอ้พวกเวรตะไลนั่นมันไม่ตามมาถึงเมืองไทยหรอก เฮียอย่าทำตัวเป็นเจ้าชีวิตลันหน่อยเลย ขนาดพ่อยังไม่เคยห้าม แล้วเฮียเป็นแค่พี่มีสิทธิ์อะไรมาห้ามโน่นห้ามนี่ เห็นน้องชายเป็นนักโทษหรือไง" อลันตอกกลับอย่างไม่ยอมจำนน และยังไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่า

เป็นข้ออ้างของภามหรือเปล่าที่บอกว่าพวกคู่แข่งทางธุรกิจซึ่งไม่ค่อยลงรอยกันกำลังป้วนเปี้ยนอยู่ที่ประเทศฝรั่งเศส

"แต่ฉันสั่ง นายต้องทำ ฉันพยายามหยิบยื่นสิ่งที่ดีที่สุดให้นายทุกครั้ง แล้วนายก็พยายามปฏิเสธมันทุกครั้ง แต่คราวนี้นายเข้ามาอยู่ในสายตาฉันแล้ว อย่าหวังเลยว่าจะทำตัวเหลวไหลเหมือนตอนอยู่อเมริกาได้" ภามต้องตบโต๊ะ เสียงดังอีกครั้งแล้วออกคำสั่งอย่างมีอำนาจกับน้องชายหัวดื้อคนนี้

"พรุ่งนี้ลันจะออกไปข้างนอก" ร่างบางลุกพรวดขึ้นจากโต๊ะอาหาร เตรียมพร้อมเดินหนีหน้าคนเป็นพี่ออกมาเพราะหมดความอดทน แต่เสียงห้าวทุ้มก็ฉุดรั้งเขาไว้เสียก่อน

"จะไปไหนก็พาบอดี้การ์ดไปด้วยแล้วกัน"

"ไม่ต้อง ลันดูแลตัวเองได้"

"ถ้าเกิดเรื่องอะไรขึ้นมาหรือนายไปก่อเรื่องอะไรไว้ให้ฉันตามล้างตามเช็ดล่ะก็ ฉันจะเล่นงานให้หนักเลยคอยดู"

"ลันโตแล้วนะ ไม่ใช่เด็กสามขวบนะโว้ย จะอะไรนักหนา ปล่อยๆ บ้างเถอะ ลันอยากมีอิสระ เข้าใจมั้ยเนี่ย"

"แต่มันคือคำสั่งของฉัน"

"ลัน-ไม่-ทำ" ร่างบางหันกลับมาจ้องมองใบหน้าคมคายนั้นพร้อมเน้นย้ำเสียงหนักทีละคำ

"ก็ลองดูนะอลัน แล้วเราจะได้เห็นดีกัน"

"เฮียภาม"

"อะไร"

"ลันจะโทรไปฟ้องพ่อที่ฮ่องกง"

"เชิญเลย" ภามส่งสายตาท้าทาย ทำให้อลันต้องเดินกระแทกเท้าขึ้นบันไดไปชั้นบนเพื่อยุติการปะทะคารมกับพี่ชายเพียงเท่านี้ เพราะเหนื่อยหน่ายเกินกว่าจะพูดออกไป หารู้ไม่ว่าคนซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหารตอนนี้อารมณ์เกรี้ยวกราดแค่ไหนที่เห็นอาการต่อต้านของน้องชายตัวดี

อลันก็ยังเป็นอลันในความคิดของภาม น้องชายของเขาดื้อรั้น ทะเยอ

ทะยาน เด็ดเดี่ยว ไม่ยอมใคร และไม่เคยพอใจกับการถูกตีกรอบทั้งที่กรอบนั้นมันดีที่สุดสำหรับเด็กนั่นแค่ไหน แต่ความหวังดีและความห่วงใยที่ภามมีให้ก็สูญสลายไปจนหมดสิ้น

"ดื้อด้าน อวดดี คิดว่าโตแล้วหรือไงถึงได้ปีกกล้าขาแข็งกับฉัน"

ตอนที่ 2

ปมอดีต

อลันเดินลงบันไดมาด้วยอาการสะโหลสะเหลในตอนเช้าเวลาแปดนาฬิกาของวันใหม่ ทั้งที่ยังสวมชุดนอนเสื้อยืดสีขาวตัวบางกับกางเกงขาสั้นสีน้ำตาลผ้าเนื้อดี

แขนเรียวทั้งสองข้างยกขึ้นบิดขี้เกียจไปมา ขับไล่ความเมื่อยล้าเมื่อลงบันไดขั้นสุดท้ายมาเหยียบพื้นพรมนุ่ม หากยังไม่ทันจะก้าวต่อพลันสายตาก็พบกับคนร่างสูงสวมชุดสูทสีครีมนั่งจิบกาแฟอ่านหนังสือพิมพ์สบายใจอยู่ที่โต๊ะอาหารตัวสวย โดยมีสาวรับใช้คอยยืนรอรับคำสั่งอยู่ไม่ห่าง

อลันเบ้ปากนิดๆ รู้สึกหงุดหงิดแต่เช้าที่เห็นพี่ชายยังอยู่ในบ้านไม่ยอมออกไปไหน กระนั้นก็จำต้องพับเก็บทิฐิที่มีเข้ากระเป๋าไปเสียก่อนแล้วเปลี่ยนเป็นสาวเท้าไปยังโต๊ะอาหารเพราะทนต่อความหิวไม่ไหว เนื่องจากตั้งแต่กลับมาเมื่อวานก็ยังไม่มีอาหารตกถึงท้องเลยสักอย่าง นอกเสียจากน้ำเปล่าครึ่งแก้วที่ยกดื่มรวดเดียวหมดเพราะความโมโห โกรธ เกลียดที่ประดังประเดเข้ามาพร้อมกันในวันเดียวจนพานกินมื้อเย็นไม่ลง

"ขอนมสด เบคอน ไข่ดาว หมูแฮม ไส้กรอก น้ำส้มคั้น อืม...แล้วก็ขนมปังปิ้งสามแผ่น เร็วๆ ด้วยนะ ฉันหิวมาก" อลันออกคำสั่งกับสาวรับใช้รัวๆ แบบไม่ต้องคิดนาน ก่อนที่เธอจะก้มหน้าแล้วตอบรับด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนกับเจ้านายคนเล็ก

"ค่ะ คุณหนู"

คนร่างบางนั่งรอ เคาะปลายนิ้วลงบนโต๊ะแล้วฮัมเพลงเบาๆ ไม่สนใจบุคคลที่นั่งหัวโด่อยู่ก่อนแล้ว ไม่แม้แต่จะเหลียวมองใบหน้าคมคายนั้นสักเสี้ยววินาทีด้วยซ้ำไป ทำราวกับว่าพี่ชายเพียงคนเดียวเปรียบเสมือนฝุ่นละอองภายในบ้าน

แล้วมีหรือที่คนอย่างภามจะยอมให้ความเงียบเข้าครอบงำอยู่ได้นาน เขาเหลือบมองใบหน้าหวานละไมแล้วกระตุกยิ้มมุมปากก่อนพับหนังสือพิมพ์วางบนโต๊ะพลางยกถ้วยกาแฟร้อนขึ้นจิบ

"ทานอาหารเช้าเหมือนกับตายอดตายอยากมาจากไหน บอกแล้วว่าให้กินมื้อเย็นด้วยกันเมื่อวานก็สิ้นเรื่อง แล้วเช้านี้จะกินลงเหรอในเมื่อพี่นั่งอยู่ด้วย" เสียงที่ดังขึ้นลอยๆ ช่วยเรียกให้ดวงหน้าหวานนั้นหันกลับมาค้อนขวับใส่คนพูดทันควัน

"ก็คนมันหิว แต่ถ้าไม่มีเฮียนั่งเฝ้าอยู่ด้วยอาจอร่อยกว่านี้ก็ได้ ดังนั้นเฮียควรจะรีบไปทำงานเพื่อให้ลันได้รับประทานมื้อเช้าอย่างมีความสุขนะครับ" อลันตอบหน้าตายก่อนเมินหนีคนเป็นพี่ไปอีกทางทั้งที่เป็นฝ่ายรวนใส่เขาแท้ๆ แต่ทำแบบนี้ยิ่งทำให้ภามมองกลับด้วยสายตาคาดโทษ

"วันนี้จะไปไหน" ภามเปลี่ยนประเด็นพูดคุยเพื่อไม่ให้บรรยากาศมื้อเช้ากร่อยลงไปกว่าที่เป็นอยู่ เขาต้องใช้ความอดทนและความพยายามมากแค่ไหนไม่ให้ลงไม้ลงมือกับคนอวดดีที่นั่งร่วมโต๊ะ นี่ถ้าอลันยังเป็นเด็กสิบขวบล่ะก็บางทีเขาอาจจับมาหวดก้นด้วยไม้เรียวสักทีสองทีให้หายดื้อหายพยศเสียบ้าง เว้นแต่ถ้าความอดทนสิ้นสุดเมื่อไร บางทีเขาอาจจะต้องทำเหมือนตอนอลันสิบขวบจริงๆ ก็ได้

"ไม่รู้ ยังนึกไม่ออก" คนเป็นน้องยังคงกวนประสาทใส่พี่ชายมาเฟียได้อย่างต่อเนื่องเช่นกัน ก่อนที่อาหารมื้อเช้าซึ่งเจ้าตัวสั่งเอาไว้จะถูกยกมาวางตรงหน้าพร้อมกับที่คุณหนูของบ้านโบกมือไล่สาวรับใช้ออกไปให้พ้นบริเวณดังกล่าว

"คิดออกแล้วบอกด้วยนะ จะได้ให้โทนี่กับไรอันท์ตามไปดูแล"

อลันทำหูทวนลมกับคำสั่ง แต่กลับยกเรื่องอื่นขึ้นมาพูดแทน

"ดื่มกาแฟมากๆ ระวังจะนอนไม่หลับนะเฮีย ไม่ดีต่อสุขภาพด้วย" คำพูดที่เปล่งออกมาลอยๆ จากคนร่างบางขณะกำลังใช้มีดหั่นเบคอนเตรียมส่งเข้าปากนั้นดูเหมือนจะเต็มไปด้วยความห่วงใย แต่ภามรู้ดีว่ามันไม่ใช่

ไอ้เด็กกวนประสาท น่าจับฟาดซะให้เข็ด

"ถ้านอนไม่หลับแล้วโหมงานหนักอีก ร่างกายอาจทรุดเอาง่ายๆ เดี๋ยวจะป่วยเข้าโรงพยาบาลไปเสียก่อน ลันเป็นห่วง กลัวจะไม่มีคนมานั่งบ่นเหมือนพ่อคนที่สอง"

นั่นปะไร ภามคิดผิดเสียที่ไหน ความห่วงใยของน้องชายกลับกลายเป็นคำสาปแช่งแกมประชดประชันกลายๆ เสียนี่

มันน่านัก...

"ขอบใจนะที่เป็นห่วง แต่พี่ไม่เป็นอะไรไปง่ายๆ หรอก" คนร่างสูงเอ่ยพร้อมรับเสื้อสูทสีดำมาจากสาวรับใช้ผู้รู้หน้าที่ จัดการสวมจนเรียบร้อยเพื่อเตรียมเข้าบริษัท ก่อนบอดี้การ์ดส่วนตัวจะเดินเข้ามาบริเวณโต๊ะอาหารพร้อมกับภามก็เริ่มออกคำสั่งเสียงดังฟังชัดเพื่อจงใจให้คนที่กำลังเพลิดเพลินกับอาหารในจานได้ยินถนัดหู

"ไรอันท์ เดี๋ยววันนี้ไม่ต้องตามฉันไปที่บริษัทนะ ให้คนอื่นไปแทน ส่วนนายกับโทนี่ฉันฝากดูแลคุณหนูด้วย อย่าให้คลาดสายตาล่ะ"

"ครับบอส" บอดี้การ์ดหนุ่มโค้งคำนับรับคำสั่งเป็นมั่นเหมาะ ก่อนจะเดินนำเจ้านายไปที่รถยนต์คันหรู ทว่าภามกลับรอให้ลูกน้องของเขาตรงไปยังหน้าคฤหาสน์ก่อน ส่วนเจ้าตัวมายืนซ้อนหลังคนร่างบาง ก้มหน้าลงจนเกือบชิดแก้มขาวเนียนของอลันแล้วกระซิบอยู่ข้างดวงหน้าหวานละมุน

"ทำตัวให้น่ารักหน่อย แล้วก็อย่าดื้อ ไม่งั้นนอกจากพี่จะไม่รักแล้วยังจะเล่นงานนายด้วยนะ คอยดูแล้วกันว่าพี่จะทำจริงหรือเปล่า" พูดจบคนร่างสูงก็กดจมูกลงบนแก้มนุ่มนั้นแรงๆ อย่างอารมณ์ดี โดยที่คนเป็นน้องชายเบี่ยงตัวหนีการรุกรานอย่างรวดเร็วของคนเป็นพี่ไม่ทัน

"ไอ้บ้าเอ๊ย!" อลันยกมือถูแก้มตัวเองแรงๆ รู้สึกหมดอารมณ์กับอาหารเช้ามื้อนี้แล้วจริงๆ ทั้งที่ท้องยังร้องเสียงดังโครกครากไม่หยุด

มาเฟียหนุ่มก้าวเข้ามานั่งในรถลีมูซีนคันหรูประจำตำแหน่ง โดยมีคนขับรถคอยทำหน้าที่เป็นอย่างดี และบอดี้การ์ดที่ตามเขาไปบริษัทด้วยอีกหนึ่งคน รถยนต์คันสวยเคลื่อนออกไปจนพ้นอาณาเขตของคฤหาสน์ไม่กี่นาที ชายหนุ่มก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาแล้วกดโทรออกไปยังหมายเลขปลายทาง เพื่อพูดคุยในประเด็นของน้องชายจอมแสบ

"ว่าไงภาม" ชายชราวัยหกสิบปีกรอกเสียงมาตามสายเมื่อรู้ว่าเป็นลูกชายคนโตโทรข้ามประเทศมาถึงเกาะฮ่องกง "เรื่องเจ้าอลันอีกล่ะสิ" คุณนิรุตน์ผู้เป็นบิดาพูดอย่างรู้ทันก่อนจะได้ยินเสียงภามถอนหายใจ

"ดื้อมากครับคุณพ่อ น้องเอาแต่ใจไม่เคยเปลี่ยนเลย"

"เอาน่า ปล่อยๆ ไปซะบ้าง อย่าไปตีกรอบจนน้องมันอึดอัดไม่เป็นตัวของตัวเอง เจ้าอลันก็โตแล้วคงดูแลตัวเองได้"

"แต่พ่อครับ ที่ผมทำไปเพราะผมเป็นห่วงแล้วก็หวังดีกับน้องนะครับ"

"เป็นห่วงน่ะได้ แต่อย่าไปบังคับจิตใจน้องให้มาก จะว่าพ่อตามใจน้องเราก็ได้นะ แต่พ่อเคยบอกภามแล้วใช่มั้ยว่าพ่อจะดูแลเจ้าตัวเล็กให้ดีที่สุดเท่าที่พ่อจะทำได้"

ภามลอบถอนใจออกมาอีกครั้ง ก็เพราะพ่อของเขาเลี้ยงตามใจแบบนี้ยังไงล่ะ อลันถึงได้ดื้อรั้น

คนเป็นลูกเริ่มมีสีหน้าวิตกกังวล ทำไมเขาจะไม่รู้เรื่องนี้ เขารู้ดีไม่ต่างจากคุณนิรุตน์ผู้เป็นพ่อบังเกิดเกล้าของเขา มีเพียงแต่อลันที่ยังไม่รู้เรื่องราว เพราะไม่มีใครกล้าเปิดเผยความลับในอดีตให้ลูกอีกคนต้องเจ็บปวดใจหรือมีปมด้อย

"ครับพ่อ" ภามตอบเพียงเท่านั้นความหนักใจก็เข้ามาแทนที่ เขาเองใช่ว่าจะเชื่อผู้เป็นบิดาทั้งหมด เพราะพ่อชอบตามใจ หากแต่ตอนนี้น้องอยู่กับเขา มีหรือที่คนอย่างภามจะต้องตามใจให้อลันเหลิง ไม่มีทางเสียหรอก

"ถึงเจ้าตัวเล็กจะไม่ใช่สายเลือดแท้ๆ ของพ่อ แต่พ่อก็รักเขาเหมือนลูกแท้ๆ นะภาม" นั่นคือประโยคสุดท้ายจากผู้เป็นพ่อของชายหนุ่มก่อนที่ท่านจะวางสายไปเงียบๆ

"16.38 วินาที ทำเวลาได้ดีมากบีม" เสียงห้าวทุ้มของชายหนุ่มร่างกำยำร้องบอกพร้อมกดเครื่องจับเวลาค้างเอาไว้ ขณะที่มองเห็นชายหนุ่มร่างสูงผิวขาวก้าวลงมาจากรถยนต์คันสีแดงสดที่เพิ่งทะยานเข้าหลักชัยไปเมื่อสักครู่

บุรพลถอดหมวกกันน็อคออก เผยให้เห็นดวงหน้าขาวสะอาดเกลี้ยงเกลา เขาสวมชุดนักแข่งรถสีขาวที่เพิ่งผ่านการซ้อมใหญ่มาหมาดๆ พลางก้าวมาหยุดตรงหน้าคนที่ยืนส่งยิ้มอย่างยินดี

"เยี่ยมมากเลย"

"ขอบคุณครับพี่ปัท" บุรพลส่งรอยยิ้มจางๆ มาให้อีกฝ่ายก่อนจะก้าวผ่านหน้าเพื่อเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในตัวตึกที่ห่างออกไปไม่ไกล แต่แล้วก็ต้องชะงักฝีเท้าเอาไว้เมื่อถูกรั้งด้วยเสียงจากบุคคลเดิม

"ไม่มีตู้จะเก็บถ้วยรางวัลแล้วมั้งตอนนี้" ชายหนุ่มผู้รักความเร็วหันกลับไปสบตาอีกฝ่าย เขากระตุกยิ้มมุมปาก น้อยคนนักที่จะได้เห็นเขาเผยรอยยิ้มแบบนี้ แต่คนแซวก็พูดผิดเสียที่ไหน ตู้โชว์ในบ้านแทบไม่เหลือพื้นที่ไว้เก็บถ้วยรางวัลซึ่งได้มาจากการแข่งรถแล้ว

มีใครบ้างที่อยู่ในแวดวงกีฬาท้าความเร็วแล้วจะไม่รู้จักชายหนุ่มวัยยี่สิบเจ็ดปีที่ชื่อ 'บุรพล' ในการแข่งขันรถยนต์ทางเรียบ ประเภทรถคอนเซ็ปต์ที่ไม่ต่างจากฟอร์มูลาวันเท่าไรนัก แต่รางวัลที่การันตีความเร็วนั้นคงไม่ใช่ส่วนหนึ่งในชีวิตทั้งหมดของเขาอย่างแน่นอน

จะมีประโยชน์อะไรในเมื่อเขามีรางวัลการันตีคุณภาพจนจะเต็มบ้าน แต่สิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตกลับขาดหายไปอย่างไม่มีวันหวนกลับ คนที่เขาอยากจะให้ยืนเคียงข้างคอยมองดูความสำเร็จกลับไม่ได้ยืนอยู่ตรงนี้ และคงไม่มีวันนั้นตลอดกาล

"ผมขอตัวก่อนนะครับพี่ปัท" บุรพลตอบอีกฝ่ายเพียงสั้นๆ หรือเป็นการตัดบทกลายๆ เพราะไม่รู้จะพูดอะไรต่อดี

"ยังไงวันมะรืนนี้ก็ทำให้ดีที่สุดนะ เข้าใจมั้ยบีม"

"ครับ" ชายหนุ่มรับคำเป็นมั่นเหมาะ แต่แววตายังคงแฝงไปด้วยความเศร้าหมอง จะมีใครสักคนมั้ยที่สังเกตแววตาคู่นี้ของเขานอกเสียจาก

ผู้มีพระคุณอีกคนที่ยังมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้

เพียงแค่คนเดียว...

"จำไว้นะบีม สมาธิคือหัวใจสำคัญของการขับรถ นายต้องไม่ว่อกแว่ก ไม่เอาเรื่องราวรบกวนสมาธิมาลงในสนามแข่งเด็ดขาด เพราะถ้าเมื่อไหร่ที่นายพลาด มันอาจจะหมายถึงชีวิตทั้งชีวิตของนายเลยก็ได้" ผู้ฝึกซ้อมเดินมาตบไหล่ของบุรพลก่อนเป็นฝ่ายผละไปอีกทาง ทิ้งให้ชายหนุ่มนักแข่งรถชื่อดังยืนเคว้งคว้างอยู่ตามลำพัง

ชินเสียแล้วกับการที่ต้องโดดเดี่ยว และมันคงจะเป็นอย่างนี้เรื่อยไปอีกนานเท่าไรก็ไม่รู้ เขาไม่เคยตอบตัวเองได้เลยกับเรื่องนี้ ชายหนุ่มแหงนมองขึ้นไปบนท้องฟ้าที่ไร้เมฆหมอก ทอดมองด้วยแววตาเศร้าหมองก่อนพูดพร่ำออกมาด้วยน้ำเสียงเครือๆ

"สักวันหนึ่งผมอาจตามไป เราคงจะได้อยู่ด้วยกันนะครับ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)